

RICO TICE

TROFASTE LEDERE

og de ting, der betyder mest

OVERSAT AF CARSTEN RIIS JENSEN

LOGOSMEDIA

INDHOLD

7 FORORD

13 INTRODUKTION

19 KAPITEL 1: HVAD ER SUCCES?

41 KAPITEL 2: KÆMP MOD SYNDEN

67 KAPITEL 3: LED DIG SELV

93 KAPITEL 4: TJEN DIN KIRKE

119 EFTERORD

123 SPØRGSMÅL TIL REFLEKSION OG SAMTALE

FORORD

Jeg spiller altid bedst golf, når jeg sover. I drømmeland forestiller jeg mig sejre, som på ingen måde svarer til mine faktiske evner. Jeg frygter, at det samme gælder vurderingen af vores evner inden for lederskab. Privilegiet ved at skrive dette forord dæmpes derfor af, at jeg må se de udfordringer, denne bog beskriver, i øjnene. Jeg har været præst i 46 år, og jo længere tid der går, desto mere forstår jeg, at kristent lederskab ikke sker af sig selv og aldrig er nemt.

Når jeg tænker på lederskab sådan helt generelt, mindes jeg en anden skotte. I 2012 var et af auditorierne på Harvard Business School fuldstændigt proppet med mennesker; der var kun ståpladser tilbage. Ingen var mere overrasket over antallet af deltagere end den besøgende underviser, Sir Alex Ferguson, som holdt foredrag om alt det, han havde lært om lederskab i løbet af 26 år som manager for Manchester United.

En af de ting, han fremhævede, har hængt fast i mig, lige siden jeg læste hans foredrag, nemlig hvor meget energi han brugte på at vælge holdets kaptajn. Uden en kaptajn mister holdet retning og disciplin, ligesom et orkester uden en dirigent mister koordinati-on og harmoni. Som sådan sagde Sir Alex ikke noget,

som apostlen Paulus ikke havde sagt 2000 år tidligere. Paulus fremhævede på samme måde, at en leder af Guds folk dels må besidde en længsel efter at lede, dels have sit holds respekt, dels må have en klar kampplan og dels besidde evnen til at forholde sig til skiftende omstændigheder. Sådan et lederskab, hvad enten det, som Rico siger, sker omkring middagsbordet eller fra prædikestolen, er ikke en lille ting, for sådan en leder gør Guds gerning blandt Guds folk. Det er en stor ting, for “hvis nogen ønsker at blive tilsynsmand, er det et vigtigt arbejde, han tragter efter” (1 Tim 3,1). Men den legitime længsel efter at lede har en næsten uundgåelig følelsesmæssig rekyl, for “hvem er dog jeg, at jeg skulle kunne lede andre?” Her er det, at kristent lederskab, i modsætning til lederskab på andre områder, kræver ydmyghed. Det er i denne lykkelige spænding imellem det personlige ønske og erkendelsen af personlig utilstrækkelighed, at trofast lederskab udøves.

Mange af problemerne i vores kirker kan spores tilbage til mangelfuldt lederskab. Kirker skades alt for ofte af ledere, som er utroligt søde og flinke, men samtidig bange for deres egen skygge – og af ledere, som er utroligt drevne, men gør andre bange for dem. De mennesker, som på effektiv måde har ledt Guds folk igennem årene, tilhører ikke disse kategorier. Da Pau-

lus skrev til Titus og Timotheus, opfordrede han dem til at få de rette ledere på plads. I dag er måden, vi leder på, ikke mindre vigtig; kirken vokser ikke mere, end dens åndelige ledere vokser.

Det er afgørende, at vi forstår det her – og fordi Rico har fingeren på pulsen, kan han give os denne nyttige guide til lederskab. Både på skrift og som person kombinerer han rugbyspillerens råstyrke med en slående sans for ydmyghed. Han ved godt, at han ikke har skrevet det sidste ord om lederskab, og han har i hvert fald ikke skrevet et let ord. Men for dem af os, som længes efter at lede effektivt og trofast, og som synes det er svært (og hvis vi er ærlige, er det os alle sammen), så er det et nødvendigt ord.

En udfordring, som man møder i bogen, er den måde, Rico viser, at effektivt lederskab ikke kun handler om begavelse og evner. Fundamentalt set handler det om helliggørelse, siger han. Dermed følger han i sporene på folk som Robert Murray M'Cheyne og Charles Simeon. Da M'Cheyne døde som blot 29-årig, efterlod han en langt større arv, end hans alder kunne tyde på. I en udtalelse om den kristne leders liv, sagde han: "Mit folks største behov er min personlige helliggørelse." Simeon, en præst fra det 19. århundrede i Cambridge, England, sagde, at han altid mindedes den advarsel, en ældre mand gav ham:

Vogt altid over din egen ånd, og gør alting i kærlighed. Vi må vokse nedad i ydmyghed for at kunne svæve opad mod himlen. Jeg anbefaler, at du holder nøje øje med dig selv, for generelt har menigheden det, som deres præst har det.

Med andre ord er nøglen til en leders offentlige nytte altså hans indre, usete liv. Karakter er, hvad vi er, når ingen andre ser på. Hvis du er leder, så leder du altid, og for det meste, ubevidst. Din hellighed har afgørende betydning for dem, du er givet at lede.

Kaldet til hellighed er den første udfordring, jeg tager med mig fra denne bog. Kaldet til at være trofast er den anden. Jeg er så glad for, at Rico valgte at stille tillægsordet “trofast” foran ordet “lederskab”. Det er ret almindeligt, at folk spørger, hvordan de kan bede for min tjeneste som præst, og så langt tilbage, som jeg kan huske, har mit svar altid været det samme: Bed om trofasthed! Nogle gange har folk så spurgt, hvilken slags trofasthed jeg mener, og jeg svarer næsten altid: Enhver slags! Trofasthed mod min hustru, min menighed, Guds kald, Guds ord, evangeliet. Den *trofaste* leder, som Rico så flot beskriver i bogen, er den leder, Gud søger, og den leder, som Gud vil virke igennem.

I dine hænder holder du en bog, som vil gøre dig godt, uanset om du er præst, leder i en børneklub, leder af en bibelstudiegruppe eller gymnasieelev, for kirken har brug for, at du leder trofast. Denne bog vil ikke kun vise dig hvordan, men også inspirere dig til at gøre det. Jeg hører det ofte sagt, at kirkens fremtid er usikker, fordi så mange store ledere ikke er iblandt os mere. Men som J.C. Ryle udtrykte det engang: “Frygt ikke, når kirkens tjenere dør, eller de hellige tages bort. Kristus kan selv sørge for sin sag. Han vil oprejse bedre tjenere og lysere stjerner. Stjernerne er alle i hans højre hånd. Læg alle dine nervøse tanker om fremtiden fra dig. Alt går godt, selv om vores øjne ikke kan se det. Denne verdens riger skal alle blive vor Guds og Kristi riger.”

Jeg stoler på, at denne korte bog vil være et af Guds redskaber til at oprejse ledere i vores tid, som vil være trofaste mod deres kald til at elske og tjene Guds kirke, til hans Riges fremme og hans Søns ære.

Alistair Begg, januar 2021

INTRODUKTION

Et bemærkelsesværdigt aspekt af hverdagen som præst er, at man bruger mere tid på at deltage i begravelser end nogen andre (bortset fra bedemændene). Nogle er udpræget glædelige – fordi vi fejrer et langt liv, som blev levet godt, og som nu glædes i evighed. Nogle er udpræget sørgelige – fordi vi mindes et barn eller et tragisk selvmord. Og andre er simpelthen bare udpræget mindeværdige. Jeg glemmer for eksempel aldrig en begravelse, hvor en gammel dame sagde til mig: “Rico, ved du, hvad nederlag er?” Jeg svarede: “Nej, fortæl mig det.” Det svar, hun gav, har jeg tænkt på lige siden: “Nederlag er at få succes med ting, som er ligegyldige.”

Min bedste ven fra universitetet døde, da han var i 30'erne. Han faldt død om af en blodprop i lungerne, og hans begravelse blev mindeværdig af alle de forkerte årsager. Jeg husker, hvordan jeg stod ved graven sammen med hans far, som sagde til mig: “Rico, hvad kan jeg skrive på min søns grav? Hvilket mindeord passer til det her?”

Den nøgne sandhed er, at der en dag også er nogle, som skal beslutte, hvad der skal stå på din gravsten. Jeg har været til mange begravelser, og en dag vil

folk samles til min. Vil de da sige, at jeg var en succes? Hvad er succes overhovedet? Vi vil alle gerne have succes – for ingen ønsker at blive kendt og husket som taber eller tåbe – men for kristne troende med indflydelse, hvad enten det er omkring middagsbordet hjemme eller fra prædikestolen i kirken, hvad er da succes? Og hvad er nederlag?

Du skal vide, at målestokken for succes og nederlag ikke er, hvad dine slægtninge skriver på din gravsten, men hvad Gud siger til dig den dag, du dør. Til nogle vil han sige “din tåbe”, ligesom han gjorde det til manden i Jesu lignelse, der levede, som om selv-promovering og selvtilfredsstillelse var det vigtigste i livet (Luk 12,20). Jeg tror ikke, at vi afskæres fra at høre denne dom, selv om vi er medlemmer af en kirke eller er præster. På dommedag vil Guds ild “prøve, hvordan hver enkelts arbejde er” (1 Kor 3,13), og “hvis hans arbejde går op i luer, skal han gå glip af lønnen, men selv blive frelst, dog som gennem ild” (v. 15). Der findes altså en kategori af “frelste tåber”: Det er dem, som er frelst af nåde, men som ikke brugte livet godt.

Til andre vil Herren sige: “Godt, du gode og tro tjener,” ligesom det blev sagt til de personer i Jesu lignelse, som brugte alt det, deres herre havde givet dem, til hans ære og deres evige glæde (Matt 25,21).

Det er naturligtvis sandt, at “af nåde er I frelst ved tro. Og det skyldes ikke jer selv, gaven er Guds. Det skyldes ikke gerninger, for at ingen skal have noget at være stolt af” (Ef 2,8-9). Jeg sørger for regelmæssigt at minde mig selv om frelsens tre grammatiske tider, som jeg lærte, da jeg var en ung kristen: *Af nåde er jeg frelst fra syndens straf. Af nåde bliver jeg dagligt frelst fra syndens magt. Af nåde vil jeg en dag blive frelst fra syndens nærvær.* Men som en slags nådens trofæer er du og jeg “skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud forud har lagt til rette for os at vandre i” (Ef 2,10). Min frelse er baseret ene og alene på Kristi fuldbragte gerning for mig. Men hvorvidt jeg en dag skal høre ham sige “godt arbejde!”, er baseret på Kristi gerninger igennem mig, altså mit virke i tjenesten for ham.

Forestil dig, at du hører de bekræftende ord fra guddommelige læber: “Godt arbejde.” Og forestil dig så, at du hører de irettesættende ord fra guddommelige læber: “Din tåbe.” Hvis Gud på kanten af evigheden byder dig velkommen, men ser dig i øjnene og siger “din tåbe”, så vil alle dine udmærkelser og fortjenester i dette liv ikke betyde noget som helst. Nederlag er at få succes med ting, som er ligegyldige. Men hvis Gud på kanten af evigheden byder dig velkommen, smiler til dig og siger: “Godt, du gode og tro tje-

ner,” så har alle dine ofre og din tjeneste og din kamp være det hele uendeligt, evigt værd.

Det eneste, der i sidste ende betyder noget, er at høre din skaber og far sige: “Godt arbejde!” Det er målestokken for et liv, der er værd at leve, uanset hvad folk så vil sige om mig ved min begravelse, og uanset hvad de skriver om mig på min gravsten.

Denne bog handler om, hvad det kræver at leve sådan et liv, og hvad det betyder at høre “godt arbejde” i stedet for “din tåbe”. Det er en bog for alle, der har med kirkeligt lederskab at gøre. Jeg vil ofte bruge ordet “præst”, men du kan erstatte det med “leder”, “ungdomsmedarbejder”, “bibelstudieleder” og så videre. Denne bog er på ingen måde hverken det sidste ord eller den eneste bog, du får brug for at læse om kristent lederskab. Jeg håber heller ikke, at bogen er letlæst. Jeg håber faktisk, at den vil ryste dig og forandre dig. Jeg har ikke skrevet bogen, fordi jeg har styr på det hele, men fordi jeg kæmper kampen sammen med dig, ikke fra toppen af bjerget, men nede i skyttegravene. Alle ordene har jeg brug for at høre igen og igen, og det har du også. Hvorfor? Fordi en kirkeleders åndelige helbred i stor udstrækning bestemmer menighedens åndelige helbred. Det vil sige, at vores succes, vores trofasthed, vores fremskridt og vores lederskab har betydning, også evighedsbetydning.

Jeg ønsker at være en trofast leder. Jeg ønsker, at min Far ser mig i øjnene, vurderer min tjeneste, og siger: "Godt arbejde!" Jeg ønsker, at du også skal høre det. Derfor er vi nødt til at definere succes, kæmpe imod vores synd, lede os selv og tjene vores kirker. Det lyder så enkelt, når jeg skriver det i en sætning, men hvis du er ligesom mig, så bliver det dit livs kamp.